

U OVOM BROJU:**OSTAVITE GREH
I VERUJTE EVANĐELJE***W. C. Moore***VAŠA SREĆA
NE ZAVISI OD DRUGIH***David Vilkerson***SJAJ BOŽJE SLAVE***Gary Drumm***ČETIRI ODNOSA
PREMA SVETOME DUHU***Roj Heslon***DŽON KNOKS***James C. Hafley***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir*

"Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod; blago čoveku koji se uzda u Nj. Bojte se Gospoda, sveti Njegovi; jer koji se Njega boje, njima nema oskudice." (Ps. 34:8-9)

Svi mi smo ponekad sanjali neki ružan san, iz kog smo se budili obliveni znojem i sa velikim strahom. Naravno, probuđeni iz naše noćne more, kada konstatujemo da je sve to bio samo san a ne stvarnost, ušuškamo se ponovo u svoj topli krevet i nastavimo svoj noćni odmor. Životni problemi znaju biti ponekad veoma teški i strašni, poput pravih noćnih mora, u kojima se borimo za dah ili svoj opstanak. U takvim situacijama bivamo kušani da izgubio svoj duševni mir i spokojstvo, svoj oslonac u Bogu - veru.

Život donosi i nevolje, i razočarenja i tugu, a ponekad i bol i gorčinu. Ali Bog je i dalje na svom tronu na nebu, bez obzira kako stvari loše kretale na zemlji ili u našem životu. Zbog toga, moramo naučiti kako da ostajemo blizu Njega, kao i to, šta znači "uzdati se u Gospoda" - potpuno računati na Njega kao na jedinu pomoć. Za to nam je potrebna hrabrost, vera i mudrost koja se stiče jedino kroz naše svakodnevne kušnje i nevolje (Jak. 1:1-6).

Car David je bio čovek kojeg nisu mimoilazile ili štedele nevolje on je dugo godina bežao i skrivao se od Saula, koji je hteo da ga ubije. Uprkos svemu, nije očajavao ili gubio veru, on je tražio mir i zaštitu u domu Gospodnjem, u Božijem prisustvu.

David je znao kako da obnovi svoju snagu i kako da se suoči sa svojim pretnjama. On se pouzdavao u dobrotu i milost Božiju - "uzdao se u Gospoda". To je ulivalo u njegovu dušu novu inspiraciju nade i vere. I mi se možemo sa našim nevoljama suočiti sa istom takvom snagom, ne sa očajem i strahom, potrebno je samo da učimo na Davidovom primeru pouzdanja u Gospoda. Na taj način On će biti blizu - kraj nas, da nam pomogne a naša "životna mora" će proći veoma brzo, baš kao i loš san...

Dragi naši čitaoci, želimo Vam puno lepih i korisnih trenutaka uz čitanje ovog broja Sionske trube.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

OSTAVITE GREH I VERUJTE EVANĐELJE

W. C. Moore

Isus nikad nije propovedao lako Evanđelje, nekakav mekani i kompromisni put spasenja. Pre nego što smo spašeni, živimo da bi ugodili sami sebi. Kada smo spašeni, mi ostavljamo svoje vlastite puteve i tražimo da ugodimo Bogu.

"Niko ne može dva gospodara služiti" (Mt. 6,24 LB). "Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima, ne može biti moj učenik." (Lk. 14,33 LB). "Borite se da uđete na tesna vrata, jer vam ja kažem: mnogi će tražiti da uđu i neće moći." (Lk. 13,24 LB). Ovo poslednje bi bilo i odgovor na pitanje: "Gospode, je li malo onih koji će biti spašeni?" (Lk. 13,23 LB).

Ni u kom slučaju nije preteška stvar za nekog da bude spasen, kad dolazi Gospodu čitavog srca i kad je voljan da ostavi greh i s poverenjem preda svoj život i sve svoje Gospodu. Ali pre nego neko bude spasen, potrebno je da preda čitavo srce.

Jednostavno je spasiti se, kad je neko voljan da preda sebe i sve što ima bez rezerve Gospodu i pouzda se u Gospoda za spasenje. Bez tog predanja prevareni su svi koji misle da pukim razumskim pristankom na određene istine Biblije mogu biti spašeni. Ljudi govore o "veri" u Gospoda Isusa Hrista, a da se uopšte nisu pokajali od svojih greha. Samo puki razumski pristanak na istine Biblije nikada nikoga nije spasio niti će. Čak i đavoli čine više od toga - "veruju i drhću" (Jak. 2,19 LB), ali nisu spašeni. Isus je stavio pokajanje ispred verovanja: "...pokajte se, i verujte..." (Mk. 1,15 LB). Nakon Njegovog uskrsnuća On još uvek zapoveda: "...i da se propoveda pokajanje... i oproštenje greha po svim narodima..." (Lk. 24,47 LB). Pavle sledi svog Gospoda: "...javljajući i Judejima i Grcima pokajanje prema Bogu i veru u Gospoda našega Isusa Hrista." (Dela 20,21 LB). Hrišćani se, ako sagreše, moraju pokajati. Isus, Sin Božji, Glava Crkve, govori i zapoveda pokajanje:

"Ali što imam protiv tebe to je da si napustio prvu ljubav svoju. Opomeni se dakle odakle si ispao, pokaj se, i prva dela čini. Ako li tako ne učiniš, doći ću ti uskoro, i dignuću svećnjak tvoj sa mesta njegova, ako se ne pokaješ." (Otk.

2,4-5 LB).

PREVARENO MNOŠTVO

Da su mnogi već strašno prevareni i da će nastaviti da u tom stanju nezamislive zablude žive do samog sudnjeg dana, otkrivaju nam reči Sina Božjeg:

"Neće svaki koji mi govori: 'Gospode, Gospode!' ući u kraljevstvo nebesko, nego samo onaj koji ispunjuje volju Oca moga koji je na nebesima. Mnogi će mi reći u onaj dan: 'Gospode! Gospode, nismo li mi u ime tvoje prorokovali? nismo li mi tvojim imenom zle duhove izgonili? i nismo li mi tvojim imenom čudesa mnoga činili?' Tada ću ja njima otvoreno reći: 'Nikada vas nisam znao, idite od mene vi koji nepravdu činite.'" (Mt. 7,21-23 LB).

Isus je došao da spasi svoj narod od njegovih greha (Mt. 1,21), a ne u njihovim gresima. Propovednik probuđenja, Vanke Havner (Vance Havner), je napisao: "Velika duhovna probuđenja u prošlosti su bila praćena propovedanjem protiv greha; propovedanjem o Sudu, pozivima na pokajanje, svetu žalost, priznanje i ostavljanje greha; propovedanjem za ispravljanje stvari, povratak na prva dela i povratak na Sveto pismo, molitvu, svedočenje - i sveti život."

E. E. Šelhamer (Shelhamer) pišući o "probuđenjima Šalova (Shalowa)" govori o snažnom upozorenju koje je neophodno u ovom vremenu kad je tako široko rasprostranjeno pogrešno razumevanje onog što pravo znači spasenje. On kaže:

"Nije čudo da je Vesli (Wesley) vikao: 'Kako je to strašno kad poslanici Božji postaju posrednici đavolji i kad oni koji imaju nalog da uče ljude putu u nebo, zapravo ih uče putu u pakao.' Kad me neko pita: 'A ko to tako čini?' ja odgovaram:

'Deset hiljada pametnih i čestitih ljudi, svi oni iz bilo koje hrišćanske denominacije, koji ohrabruju ponosnog, besposlenog, strastvenog ljubitelja sveta i čoveka uživanja; odnosno, nepravedno, neljubazno, lakomisleno, bezbrižno, bezazleno, beskorisno stvorenje - čoveka koji ne podnosi progonstvo za pravednu stvar, ali koji je uveren da je na putu u nebo. To su lažni proroci u najvišem smislu riječi. To su izdajice i Boga i čoveka... Oni neprestano naseljavaju kraljevstvo tame. Oni slede

siromašne duše koje su uništili i pakao se pokreće iz svog dna da ih primi na njihovom dolasku."

UPOZORENJE SVAKOM ČOVEKU

Pavle "nije prestajao sa suzama učiti svakoga od vas (braće)..." (Dela 20,31 LB). On kaže: "Poznavajući, dakle, strah od Gospoda, nastojimo da uveravamo ljude." (2. Kor. 5,11 LB). Ne postoji danas dovoljno straha Gospodnjeg ni među hrišćanima, ni među grešnicima koji ne priznaju svoje grehe. Bog je istinski svet, pravedan, dobar, milostiv i ljubazan, ali On mrzi greh. Činjenica da On daje ljudskim bićima vreme da se pokaju bez ikakvog izuzetka pokazuje da najstrašniji Sud dolazi na one - sve one - koji su prezreli Njegovu milost.

Strašno je gaziti krv Sina Božjega i ne mariti za milost Svemogućeg. Nije moguće "potpuno... propovedati" Evanđelje (Rim. 15,19) i "u potpunosti saopštiti Božju volju" (Dela 20,27), a ne upozoriti ljude da dolazi Sud! Čak je i Feliks drhtao kad je Pavle "govorio o pravdi, o uzdržavanju i budućem suđenju" (Dela 24,24-25 LB).

Svaki onaj koji uljuljkuje hrišćane u još dublji duhovni san od onog u kome jesu, nije Hristov sledbenik. Jer Isus kaže: "Što spavate? Ustanite i molite se..." (Lk. 22,46 LB). Isus govori svojim sledbenicima: "Čuvajte se... bdite dakle jednako, i molite se..." (Lk. 21,34-36 LB). Ako ne želimo imati udeo sa licemerima, gde će biti plač i škrgut zuba (Mt. 24,51), moramo voditi brigu o upozorenju našega Gospoda i paziti - bdeti, biti na nogama, biti duhovno budni i biti spremni. (Mt. 24,42-50). "Jer u koji čas ne mislite doći će Sin čovečji." (Mt. 24,44 LB).

Neko će možda reći da je Isus govorio ta upozorenja samo svojim učenicima u ono vreme, ali je Isus Glava Crkve (Ef. 5:23). "Crkva (je) pokorna Hristu..." (Ef. 5:24 LB). On je naučio svoje učenike da oni uče sve narode da paze na sve što god im je On zapovedio. (Mt. 28,18-20). Isus je Posrednik Novoga zaveta (Novoga saveza) pod kojim mi sada živimo, kao što je Mojsije bio posrednik Staroga zaveta (Jev. 8,13; Jev. 9, 11-15). Isus je rekao kad će Duh Sveti doći, "I On kad dođe uveriće svet o grehu i o pravdi i o sudu." (Jn. 16,8 LB). Kad Duh Sveti deluje u nekoj sredini, tamo je osvedočenje o grehu.

Bog nam nije rekao da ulepšavamo i olakšavamo ljudima, čineći ih udobnijima da bi mogli uživati i sami sebe obmanjivati. On je rekao: "Teško bezbrižnicima u Sionu..." (Amos 6:1 LB). Isus kaže: "Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreće sebe i uzme svoj krst, i ide za mnom." (Mt. 16,24 LB). Razmislite šta to znači slediti Isusa. Je li On uživao u svom životu? Da li je On sam sebe obmanjivao? "Jer ko seje u svoju put, od puti će truljenje požnjati, a ko seje u duh, od duha će život večni požnjati." (Gal. 6:8 LB). Mnogi su ljudi danas prevareni zamišljajući da mogu dati samo razumski pristanak na biblijsku istinu, a onda otvoreno i besramno živeti u grehu i očekivati da će otići u nebo posle smrti!

"Sinko, opomeni se da si ti primio dobra svoja u životu svome, a Lazar je naprotiv zla primio. Sad se on ovde teši, a ti se mučiš." (Lk. 16:25 LB).

Ako se ne pokajete od svojih greha, sigurno ćete požeti što sejete! Napustimo sad život sebičnosti i greha, pokajmo se i vapimo Bogu u Isusovo ime pre nego bude prekasno za oprostjenje. Isus kaže: "I ko dolazi k meni, neću ga odbiti." (Jn. 6,37 LB). ◀

VAŠA SREĆA NE ZAVISI OD DRUGIH

David Vilkinson

Jedna devetnaestogodišnjakinja je priznala: "Moj otac i majka se vole preko dvadeset tri godine. Mislim da imaju savršen brak. Kad bih ikada saznala da imaju bračne probleme i da se zbog mene pretvaraju da je među njima sve u redu, mislim da bih umrla. Zapravo, ako se moji roditelji ikada razvedu, ja ću odbaciti svoj život. Ja ću se prepustiti drogi, seksu i alkoholu da im vratim milo za drago."

"Kakva strašna pomisao," rekao sam joj. "Nije li to jedno da čitava tvoja sreća zavisi od toga šta tvoji roditelji rade? Ako oni ne uspeju, ni ti nećeš imati svrhu u životu. Prolazićeš kroz čitav svoj život stavljajući druge na mesto svojih roditelja. Uvek ćeš morati da imaš idol - nekog ko će biti tvoj dobar primer. Nikada nećeš biti svoja. I izneverićeš druge samo zato što je

neko drugi izneverio tebe. Kakva šteta!"

Današnji mladi moraju naučiti da nalaze vlastite izvore sreće; ne smeju više zavisiti o svojim roditeljima, da im oni stvaraju sreću. Hvala Bogu, srećem na stotine mladih ljudi koji su pronašli svoje vlastito mesto sreće u Gospodu. Jedan mladić mi je rekao: "Volim svoje roditelje, ali neću dopustiti da njihov razvod utiče na mene. Idem dalje sa Bogom. Moram da živim sopstveni život i neću sebi dopustiti da budem razočaran njihovim postupcima."

Potrebno je da se predamo potrebama drugih. Potrebno je da pomognemo u isceljenju rana onih koje volimo. Moramo se podmetnuti pod bremena drugih, ali sve to možemo činiti jedino kad smo zadovoljni sami sa sobom. Možemo pomoći drugima da pronađu sebe, jedino ako smo pronašli sami sebe u Gospodu.

Da li postoji pravi put do sreće?

Nisam od onih koji mnogo mare za formule ili upute, ali sam u svom vlastitom iskustvu pronašao jednostavan način kako da se nađe prava sreća koja ne zavisi od toga šta drugi rade. To je sreća koja ne dolazi i odlazi, ona nije pod uticajem osećajnog raspoloženja, reči ili ponašanja ljudi koji su oko mene - čak ni onih koje najviše volim.

U čemu je tajna? **Otkrio sam da su moje potrebe duhovne, a ne fizičke!** Naše osnovne ljudske potrebe su hrana, voda, krov nad glavom i vazduh koji udišemo. Ali, postoje i duhovne potrebe, i te potrebe ne da može nam namiri ni jedno drugo ljudsko biće.

Sva nesreća je rezultat pokušaja, da se naše potrebe zadovolje kroz ljudske odnose. Kad drugo ljudsko biće izneveri u namirivanju naših potreba, postajemo frustrirani i nesrećni. Na primer, muž sa posla dolazi kući umoran i razdražen, i oseća potrebu za kojom ljubaznom reči svoje žene. Snušten je i želi da mu žena pomogne da se oseća bolje. Ali njegova žena ima svoje vlastite potrebe. Ona se oseća razočarana i usamljena, i čeka njega da on njoj podigne duh. I tako oni zavise jedan od drugog. Oni jedno drugom nemo govore: "Povređen sam, isceli me, dušo. Na dnu sam, podigni me. Potišten sam, usreći me. Tužan sam, oteraj moju tugu. U potrebi sam, namiri moju potrebu. Zagrlj me i isteraj svu bol iz mene..."

Naravno, ni jedno od njih ne može namiriti potrebe drugog, jer su te potrebe duhovne i jedino ih Bog može namiriti. U zagrljaju onoga koga ljubite možete biti čitavu noć, ali se još uvek možete probuditi plačući u sebi. Ubrzo otkrijete da se te potrebe ne mogu namiriti seksom ili nežnim rečima. Iz tog razloga neki ljudi plaćaju prostitutki stotinu dolara za noć samo da sede i razgovaraju sa njom. Oni se nadaju da će na taj način njihova tuga nestati. Ali to nikada ne deluje, te narednu noć traže nekog drugog sa kim će podeliti svoje probleme.

Očekujemo da će naš bračni drug činiti ono što čini Bog. Od njih očekujemo čudo. Znamo da imamo ogromne potrebe i da one moraju biti namirene.

Čuo sam neke usamljene ljude kako govore: "Kad bi mi samo Bog dao nekog da me voli, bio bih bolja osoba i bolji hrišćanin. Znam da je sva moja nesreća rezultat toga što sam veoma usamljen. Potreban mi je prijatelj; tek tada ću uistinu biti srećan."

A ja kažem: "Nikako!" Druga osoba, muško ili žensko, može ti privremeno dati olakšanje od agonije samoće, ali ako nisi celovita ličnost, sa svojim vlastitim izvorom unutrašnje snage, stari osećaji očaja i samoće će te ponovo savladati.

Pre dve godine smo moja žena i ja razgovarali sa jednom mladom ženom koja je za sebe tvrdila da je najusamljenija osoba u državi Teksas. Rekla je: "Kad bih samo mogla da nađem muža, da se udam i smirim, više nikada ne bih bila usamljena..." Pomogli smo da se moli "njenog princa". Udala se za dobrog mladog hrišćanina, ali tri meseca nakon venčanja, u suzama je opet došla kod nas: "Još uvek sam usamljena. Još uvek sam prazna. Sad znam da muškarac nije bilo ono što mi je trebalo. Vidim da još uvek nisam sredila stvari u svom vlastitom životu." Ta devojka neće biti dobra žena, dok ne prestane da zavisi od drugih ljudi.

Jedna je mlada, razvedena žena tražila moju ženu i mene da se molimo da joj se vrati muž koji je otišao. Bila je gotovo histerična i plakala je: "Mnogo želim da mi se vrati. Znam, da sam ja od našeg braka načinila zbrku, bila sam tako luda i nezrela. Sada kada je otišao, želim da se vrati. Mislim da sam odrasla. Sazrela sam. Znam da bih ovaj puta uspela, ali on je počeo da se viđa sa drugom ženom. Tako sam

očajna! Ako mi ga Bog ubrzo ne vrati, otići ću u najbliži bar i napiti se..."

Rekao sam joj da nećemo moliti za njegov povratak, jer ona nije spremna za njega. Ona bi opet sve pokvarila. Zašto? Jer još uvek nije bila celovita ličnost. Ona je bila spremna odbaciti svoje moralne vrednosti ako se on ne vrati kući i ne pokuša da je još jednom usreći. To je razlog što toliko mnogo ljudi ne dobije odgovor na svoje molitve. Nisu spremni za ponovni pokušaj. Učinili bi opet istu grešku, makar se uzeli i sa drugom osobom. Još uvek zavise od drugih i uvek koriste nekog drugog čoveka kao "štaku" koja će ih održati uspravno. Još nisu postali celovite, potpune ličnosti.

Bog sam je jedini izvor sreće i zadovoljstva

Pavle je rekao: "A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu." (Fil. 4:19).

Ne vaš muž ili vaša žena, ne pastor, ne psihijatar, ne vaš najbolji prijatelj - već Bog. Pođite i podelite svoje probleme sa svojim najboljim prijateljem, pastorom ili profesionalnim savetnikom. U konačnoj analizi, oni vam mogu pomoći jedino toliko da se suočite sami sa sobom.

Sve zavisi od vas samih, vi morate doneti svoje potrebe Gospodu i dopustiti Mu da vas upotpuni, da odgovori na vaše potrebe. Na kraju, morate se osloboditi svake ljudske "štake" i potpuno se osloniti samo na Isusa Hrista.

Kada je vaš odnos sa Gospodom poremećen, to se odražava na vaše odnose sa drugim ljudima. Većina hrišćanskih bračnih parova ima dobar brak, bez vidljivih problema, ali kada imaju problema sa Bogom, sa verom, sa molitvom, onda imaju i problem jedan sa drugim.

Kad mi ljudi priznaju da u njihovom braku ima problema, ne moram duboko da kopam kako bi otkrio da nisu tamo, gde bi trebalo da su sa Gospodom. Oni se dosađuju sa stvarima Božjim, pa se dosađuju i sa životom i brakom. Izgubili su dodir Božji, a zauzvrat su izgubili i dodir sa svojim supružnikom. Ti muševi i žene ne pate od pomanjkanja razgovora jedan sa drugim, nego uglavnom od pomanjkanja

razgovora sa Bogom. Kad ljudi prestanu da razgovaraju sa Bogom, oni prestanu da razgovaraju jedan sa drugim. A ljudi koji prestanu da govore Bogu, ubrzo postaju vrlo usamljeni i potišteni. Oni zapravo osećaju usamljenost radi Boga, jer gladažu za zajedništvom sa Njime i žude za Njegovom bliskom ljubavlju i blizinom, ali umesto da spoznaju te potrebe kao duhovne, oni bacaju krivicu za svoj nedostatak ispunjenja na muža ili ženu.

Da je većina hrišćana uistinu iskrena, morala bi priznati da ne postoji ništa neizlečivo u pogledu njihovih bračnih problema. Ono što nije u redu je njihov odnos sa Gospodom. Njihova vera je u nevolji, a kad ljudi nisu u ispravnom odnosu sa Bogom, frustrirani su i bacaju krivicu na one koje najviše vole. A zapravo su ljuti sami na sebe. Taj prazan i nemiran osećaj je glad za Bogom. Ali umesto da se vrate u tajnu klet da zadovolje tu žeđ, većina hrišćana odlazi još dalje i pada još dublje u očaj.

Ne postoji na ovom svetu hrišćanin koji duboko u svom srcu nije svestan da će mu Bog pomoći. Znamo da Bog može izlečiti sve naše boli; znamo da može izlečiti naš brak; znamo da može utrti svaku suzu i doneti radost. Ali mi jednostavno nemamo vremena i ne trčimo ka Njemu u vreme naše potrebe.

Mi možemo biti srećni. Možemo biti i potpuna ličnost i nikada više ne zavisiti o drugom ljudskom biću. To ne znači da mi ne trebamo jedni drugima. Nama je potrebna i molitva, pomoć i uteha ljubljenih prijatelja i porodice. Ali trajne pomoći neće biti ako očekujemo da je drugi ljudi stvore za nas.

Zašto ne dopustite Njemu da obnovi vaše srce, da obnovi pravi Duh u vama i otkrije vam da je u Njegovoj prisutnosti neprestana punina radosti i zadovoljstva? Zbog toga je Isus rekao: "Ne bojte se; ja sam, ne plašite se... Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka..." (Mat. 14:27; 28:20). ◀

Deo iz knjige: HAVE YOU FELT LIKE GIVING UP LATELY, David Wilkerson.

SJAJ BOŽJE SLAVE

Gary Drumm

"Kao što je duga u oblaku u dan kiše, tako beše izgled te blistave svetlosti koja ga obavijaše. To bejaše prava slava Gospodnja. Pred tom pojavom ja padoh na lice i čuh glas nekog koji mi govoraše." (Jez. 1,28 LB).

Kakvo iznenadno otkrivenje slave Gospodnje dobiva Jezeckija! On opisuje slavu koja izlazi iz Boga poput duge. U stihu 27 govori da je donji deo, koji vidi, poput ognja. Bog silno sjaji. On svetli neiskazanom svetlošću i Njegova je prisutnost tako silna, tako strašna, tako slavna, da čovek Božji ne može drugo da pred Njim ne padne na svoje lice. U Jezeckiju 2:2 vidimo da je Duh Božji zapravo morao ući u čoveka da bi bio u stanju održati se na Božje naređenje.

Danas možda nismo tako blizu Boga koliko bi trebalo? Možda nam je potrebno otkrivenje slave i strašne sile Boga Svemoćnog - otkrivenje kakvo uvek iznova vidimo na stranicama Svetog pisma?

Naš Bog je sveti Bog. On je veličanstven, veličanstveniji od najvećeg cara koji je ikada živio. Isus je rekao da je On veći od Solomona (Mat. 12,42). Stvarno, veći od Solomona i veći od bilo kog čoveka. To je svevideći, sveznajući, sveti, pravedan Bog.

Ja se ozbiljno ograđujem od ljudi koji govore da su videli Boga, a nemaju jaku priču koja bi odgovarala primeru iz Božje Reči. Ako je neko doživeo iskustvo promene života u kom je video Boga, radujem se s njim. Ali ako je neko nešto izmislio da bi ga se uzdiglo u crkvi, tad ga preklinjem da se pokaje i izbací to iz svog srca. U nekom smislu svi mi želimo biti blizu Boga, i želimo da smo u zajedništvu s Njim, ali ako to ili bilo koje drugo delo Božje ili dar Božji u našem životu postaju stvar duhovnog ponosa, tad smo u dubokoj, dubokoj nevolji. Reč Božja je puna primera kad su se ljudi Božji i bića Božja uzdigla u duhovnom ponosu; i o tome kako je njihova propast bila strašna.

Božja Reč jasno uči da On neće deliti svoju slavu ni sa kim drugim. Zašto? Jer to je neotuđivi deo Njegovog bića. To ga čini onim što On jeste. On poseduje milosrđe, silu, mudrost i ljubav da bi imao takav sjaj slave oko sebe. Postoje i druge slave - slava čoveka,

slava cveća, slava žene, slava stvaranja. Ali te i druge slave nisu ništa u poređenju sa slavom koja je u pravom i živom Bogu i izlazi iz Njega.

Divna je pomisao da ćemo jednog dana videti Boga u svoj Njegovoj slavi! O, sigurno ne poznamo reči kojima bismo mogli opisati lepotu i strahopoštovanje koje ćemo doživeti onog dana! Ja delimično verujem da će nam biti za to potrebne posebne oči da bismo bili u stanju videti Njega i Njegovu slavu.

Svaki put kada pokušavamo svesti Boga na naš nivo ili kada ga pokušavamo učiniti samo čovekom, mi činimo svetogrđe. O da, On je došao, živio i hodao među ljudima kao Čovek. Ali On je krvario, umro i uskrsnuo kao bezgrešni Sin Božji, da bi mi mogli da imamo pravo spasenje.

Ali gde je On sad? Reč govori da je On proslavljen i da sedi sa desne strane Boga Oca. Kad ga je Stefan video, bilo je to tako snažno da je njegovo lice zasjalo. Kad ga je Saul sreo, to ga je bacilo na zemlju i oslepilo, dok mu Bog nije povratio vid. Kad ga je Jovan na Patmosu ugledao, pao je do Njegovih nogu "kao mrtav". Ne zaboravimo, da smo mi u dodiru sa istinskim i živim Bogom koji ima svu vlast i na nebu i na zemlji.

Stidim se zbog nekih hrišćana koji od oduševljenja viču: "Ooo!" i "Uuu!" za političkim ili verskim vođama, kao da su oni nešto nadprirodno. Potrebno je da skinu svoj pogled sa čoveka i usmere ga na onoga koji je zaista uzvišen! Isaija je rekao:

"Videh Gospoda koji je sedeo na prestolu visokom i uzdignutom, a skutovi haljine njegove ispunjavahu hram. Više njega stajahu serafimi, svaki sa šest krila: sa dvema on pokrivaše lice svoje, sa dvema pokrivaše noge svoje, a dvema letaše. Oni vikahu jedan drugome i govorahu: **Svet! Svet! Svet je Gospod nad vojskama! Puna je sva zemlja slave njegove!** Od glasa koji se razlegaše zadrmaše se vrata na pragovima i dom se napuni dimom." (Isaija 6,1-4 LB).

Šta je bio Isaijin odgovor? Evo šta je Isaija rekao: "Jao meni, pogiboh, jer čovek sam nečistih usana i nastavam usred naroda nečistih usana, a oči mi videše kralja, Gospoda nad Vojskama!"

Kakva bi trebalo da je naša reakcija na

viđenje Boga? Da, On je naš nebeski Otac ako smo zaista duhovno novorođeni, ali je On i daleko više od toga. On je Gospod, Bog. Pored Njega nema drugih bogova. Isus taj koji je naš jedini zagovornik i zastupnik kod Boga Oca: "Jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovek Isus Hristos." (1. Tim 2:5, Čar) Traženjem nekog drugog zagovornika od Isusa Hrista, jeste gašenje Božje slave, koja data Isusu Hristu za Njegovo veliko delo spasenja.

Pogrešno je privlačiti pažnju na samoga sebe, svedočeći kako sam se "video sa Bogom". Takve su stvari lude i isprazne i ne podudaraju se sa Rečju Božjom. Sve što se ne podudara sa Rečju Božjom pogrešno je i po nas veoma opasno. To uključuje i sve ono što se naziva manifestacijom Božjom. Tako sve što se ne nalazi u Svetom pismu - odbacite, kao smeće.

Ostanemo li verni i ne skrenemo sa puta za lažnom naukom i zavođenjem ljudi; ostanemo li na Reči Božjoj; budemo li i mi, poput Berejaca, ispitivali čak i Pavla da vide podudara li se njegovo učenje sa Svetim pismom - nećemo zalutati. Jovan je rekao da će nas Duh Sveti svemu šta treba znati sam poučiti. (1. Jn. 2:27).

Zato se odlučno borite za veru koja je jednom data svetima, a kad nas jednog dana nađe verne, gledaćemo Ga licem u lice. Tad ćemo položiti naše krune do Njegovih nogu, jer ćemo biti zabljesnuti Njegovom slavom.

Znajmo, poštujuć i budimo u strahopoštovanju i svetom strahu prema Njemu koji je veliki Bog. On za sebe govori: "**Ja jesam**, jedni istiniti i živi Bog". Nemojmo slaviti nikog drugog. Služimo Bogu čitavim svojim srcem - i to žarko. ◀

ČETIRI ODNOSA PREMA SVETOME DUHU

Rož Hesion

Zapitajmo se, kakav je naš stav prema Svetome Duhu, da li mu dozvoljavamo da u nama vrši svoje delo ubeđivanja i otkrivanja Isusa, u svemu što nam je potrebno?

Novi Zavet nam kaže da postoje četiri moguća

stava koja možemo da zauzmemo prema njemu. Prvi je da ga ožalostimo. "I ne žalostite Božijeg Svetog Duha, kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja. Svaka gorčina, i jarost, i gnev, i vika, i hula da se ukloni od vas sa svakom zloćom" (Ef. 4,30; 31). Greh je ono što njega žalosti - posebno oni koji su ovde spomenuti u kontekstu; gorčina, jarost, hula, zloća i ne praštanje. Kada shvatimo da je Duh došao da nam otkrije Onoga koji je nazvan dragocenim imenom Jagnjetovim, koji je krotak i ponizan u srcu, i koji je sam nalik golubu, možemo da vidimo razne stvari koje ga žaloste. Kad god pokazujemo narav drugačiju od one Jagnjetove (ponekada je ona daleko sličnija lavljoj!) posebno u našim odnosima sa drugima, mi ga žalostimo. Iako toliko opraštamo sebi, ponekada ostajemo pri svome, i odbijamo da oprostimo drugima. On ne može da ide dalje sa nama u svom delu blagosiljanja, dok ne vidimo ove grehe i pokajemo se za njih. Zbog toga, On nastavlja da nas ubeđuje u vezi njih i trudi se oko nas. Ali to je uvek delo ljubavi; naši gresi ga ne gneve, već ga pre žaloste.

Drugi stav koji je moguće zauzeti prema njemu jeste da mu se protivimo. Stefan je rekao Jevrejima pred svoju smrt: "Tvrđovrati i neobrezanih srca i ušiju, vi se jednako protivite Duhu Svetome, kako vaši očevi tako i vi" (Dela. 7,51). Kada nas On uverava u greh, mi mu se možemo usprotiviti. Možemo da odbijemo da nazovemo grehom nešto što On naziva grehom. Ponekad izradimo sebi kompletan alibi, koji dokazuje da smo nevini. Činimo tako, jer znamo da bi nas to ponizilo, ako bi rekli "da" na uveravanje Svetoga Duha, jer bi morali da se pokajemo i dovedemo stvari u red. To je ono što Pismo naziva biti "tvrđovrat", a biti takav je zaista ozbiljno stanje, i može da vodi ozbiljnim osudama nad nama, ako ustrajemo u tome. "Čovek koji, po opomeni, ostaje tvrđoglav, u tren će se slomiti, i neće mu biti spasa" (Pri. 29,1). Naše protivljenje uveravanju Svetoga Duha se tako često ogleda u našem odbijanju da prihvatimo poticaj od nekog brata ili neke sestre u Hristu. Nama ne bi smetalo ako bi njegovo ubeđivanje bilo usmereno od njega lično, ali, On veoma često koristi nečije prodorne reči da nam pokaže naš greh. A to čini stvar dvostruko težom da prihvatimo, zbog našeg ponosa. Uprkos tome, mi to moramo prihvatiti, ako želimo da budemo blagoslovljeni.

Treći mogući stav jeste gašenje Duha. Pavle kaže: "Duha ne gasite, proroštva ne potcenjujte" (1. Sol. 19,20). Ovo je reč koja se

odnosi na aktivnosti Svetoga Duha među nama, kako se vidi u frazi koja sledi, da ne potcenjujemo proroštva. Mi gasimo vatru kada sipamo vodu na nju, a plamen delovanja Svetoga Duha možemo da gasimo na drugi način, u zajedništvu, ili na sastanku, "sipajući hladnu vodu na njega", time što ga obeshrabrujemo ili ga ustvari onemogućujemo. Sveti Duh zahteva pravo na prolaz u sabore Božjeg naroda i u njihovo zajedništvo. Ali mi tako često imamo mentalnu sliku načina po kome On mora da radi, a sprečavamo svaki oblik njegovog delovanja koji ne odgovara u potpunosti našim idejama i planovima - posebno one oblike koji ignorišu naše omiljene metode i koji izgledaju kao da obezvređuju naš lični posebni položaj. Kako li smo skloni da mislimo da probuđenje, ako treba da dođe, mora doći kroz nekog sveštenika ili misionara ili samo kroz nekog koji je posebno obučan. Duh, međutim, često donosi probuđenje na "zadnja vrata", kroz nekog na koga se uopšte ne misli i ko nema visok službeni položaj. Koliko je puta Gospod Isus došao kucajući na vrata neke situacije, crkve ili misije ali su vrata bila zaključana pred njim, jer nije došao kroz odgovarajuće službene kanale i normalnim putevima, i tada se tužno okrenuo i otišao od te situacije u kojoj je tako očajnički bio potreban.

Četvrti stav koji je moguće zauzeti prema Svetom Duhu je da budemo ispunjeni njime. Poslanica Efescima kaže: "I ne opijajte se vinom, u čemu je raskalašnost, nego se punitе Duhom" (Ef. 5,18). Onaj koga smo žalostili, odbijali i gasili, sada nas ispunjava i poseduje. Kakvu predanost i kakvu promenu ovo podrazumeva s naše strane! Napokon smo pristali da se pokorimo njegovim ubeđivanjima i nazovemo greh, grehom.

On sad bez smetnje može da nam da stalni pogled na Isusa, budući da je On sve što je potrebno za našu beskrajnu radost, oslobođenje i osposobljenje.

Kada razmišljamo o ovom predmetu ispunjenja Svetim Duhom, važno je da uvek to učinimo u kontekstu ova tri druga stava prema Duhu. Ako ne učinimo tako, uvek ćemo smatrati ispunjenje Svetim Duhom nekim posebnim blagoslovom, van našeg nasleđa u Hristu, a taj stav će nas odvesti samo do jalovog nastojanja i frustracije. Ako u nekom datom momentu nismo ispunjeni Svetim Duhom, to je samo zbog jedne stvari - greha. Kroz greh smo Ga ožalostili, i odbijamo Ga kada nas je ubedio. Možda smo godinama

bili u suvom, nezadovoljnom stanju, ali sve je to zbog akumulacije jedne te iste stvari - greha. Ono što moramo, jeste da se u pokajanju ponizimo ubeđivanju Svetog Duha, i On će u našim srcima biti svedok Isusu i njegovoj krvi, i osposobiti nas da verujemo da njegova krv čisti ono što smo priznali (1. Jn. 1:7). Tada, gde krv čisti, Sveti Duh ispunjava, i to bez daljeg čekanja sa naše strane.

Ovo je jasno ilustrovano u ceremonijalnom očišćenju gubavca u 3. Mojsijevoj, u četrnaestom poglavlju. Pre svega, krv posvećene žrtve, jagnjeta, stavljala se na njegovo desno uvo, palac desne ruke i palac desne noge. Zatim se sveto ulje za pomazivanje, koje nam predstavlja Svetog Duha, stavljalo na krv na ista tri mesta. Prvo krv, a zatim ulje. I tako je u iskustvu verujućeg. Sveti Duh ne ispunjava i ne osposobljava telo, to jest, neosuđeno ja. On dolazi samo tamo gde se dogodilo pokajanje i gde je Hristova krv bila verom primenjena na greh. Takva je vrednost dragocene krvi za Boga, da čoveku koji je bio "nikad gori", ako se zaista pokajao, ta krv daje pravo da očekuje da Sveti Duh odmah ispuni njegovo srce i život. On nema potrebe da ide dalje od podnožja krsta. Baš tamo, gde je greh opran, ako se njegova vera primi, Sveti Duh će ga ispuniti i njegova će se čaša prelivati.

Sećam se da kada smo jedan saradnik i ja učestvovali na konferenciji duhovnih radnika u Brazilu, neki mladi američki misionar doleteo je iz svoje baze avionom misije. Tu ga je dovela velika glad srca. U razgovoru nam je rekao o svom stanju opterećenja i poraza u njegovom životu. U čitavih godinu dana, u njihovoj oblasti bio je samo jedan otvoren razgovor. Misionari su postali toliko hladni, tako da su šaljivo rekli "on govori kao misionar", kada je jedan od njih zatražio da ozbiljno razgovaraju o Gospodu. Rekao nam je kako je nedavno Gospod počeo ponovo da radi u njegovom srcu i da mu je pokazao stvari za koje je morao da se pokaje da bi doveo stvari u red sa Bogom. U nekim slučajevima to je značilo da treba da stvari dovede u red sa svojim kolegama misionarima. Rekao nam je kako je novo zajedništvo između misionara počelo da raste i došlo je do novog blagoslova u radu. Predložili smo da može da da svoje svedočanstvo istog dana na sastanku. Učinio je tako i pošto je zaključio svoju upečatljivu priču kako ga je Gospod ponizio i kako ga je vratio do Krsta, rekao je: "Ipak, ja još ne mogu da kažem da sam ispunjen Svetim Duhom, ali ja to tražim".

Posle toga, povukao sam ga u stranu i rekao: "Dok sam slavio Boga za tvoje svedočanstvo, u isto vreme sam bio razočaran što sam čuo da kažeš kako još nisi ispunjen Svetim Duhom". Kako smo dalje razgovarali, On je počeo da uviđa da ne treba da ide dalje od Krsta da bi bio ispunjen Duhom. Na tom mestu slomljenosti gde je krv bila primenjena na njegovo srce, Isus mu je dao sve što mu je bilo potrebno. I budući da je došao do Krsta, Bog bi ga zaista ispunio Duhom zbog Hristove krvi - ako ju je njegova vera primila. Tamo je počeo da veruje u vrednost Hristove krvi na njegovu korist. Tih dana je mogao da se vidi u tihim uglovima, pod drvećem i na drugim mestima, pognut u divljenju i slavljenju - očišćen u krvi, te stoga ispunjen Duhom, a Isus mu je dao sve što mu je trebalo, njegovu pravednost kod Boga i njegovu svetost u duši. On se vraćao u svoju stanicu svetao i rasterećen. Pošto je ponizno dao svoje svedočanstvo, Gospod je počeo da upotrebljava njegovo svedočanstvo da bi stvorio glad kod drugih. Hrišćani su počeli da se kaju a drugi su po prvi put počeli da traže Hrista. Pisao je kasnije. "Ponovo su potekle reke žive vode".

Kako je jednostavno i kako je dobro da nam je Božji put ispunjenja Duhom na dohvat ruke... ◀

Roj Heslon, BUDI ISPUNJEN DANAS. Str. 31-36.

DŽON KNOKS

James C. Hafley

Godine 1548. dugačka francuska galija teško se valjala uzburkanim morem nedaleko od škotske obale. Dugački redovi vesala strčala su u more poput nekakvih prstiju. Pokretali su ih umorni mišići škotskih zatvorenika. Za Džona Knoksa (John Knox) i njegove drugove, mučni dani nakon hapšenja činili su se dugi poput vekova. Pa ipak, on nije gubio nadu. "Pogledaj tamo, prema kopnu, Džone", prošaputao mu je promuklo, drug do njega.

Propovednik reformacije je upravio pogled ka stenovitijem obali. Za trenutak bljesak stare vatre pojavio mu se opet u očima.

"Poznajesh li je?" - pitao ga je drug u okovima.

"Da, znam je dobro", odgovorio je propovednik dok mu se na mršavom licu nazirao smešak. "Onaj zvonik tamo, to je mesto gde mi je Bog prvi put u javnosti otvorio usta radi Svoje slave, i posve sam uveren da neću umreti sve dok svojim ustima opet ne budem slavio Njegovo sveto ime na tom istom mestu."

Galeot Džon Knoks (Galeot John Knox) doživeo je ne samo da opet propoveda u dvorcu Sv. Andrej (St. Andrews), nego i da propoveda pred škotskom kraljevskom porodicom, a i da povede svoje zemljake u oslobođenje od papskih okova i da tako bude promenjen tok škotske istorije zauvek.

Kraljevski dvor i sveštenici su se plašili Džonovih propovedi više nego svih evropskih armija. On je rekao kraljici Meri: "Meni je Bog naložio da osuđujem sve grehe i sve poroke. Moram poslušati onoga koji mi tako naređuje. Da govorim otvoreno i da ne laskam ni jednom čoveku na ovome svetu."

John Knox (15?? - 1572)

Rođen oko 1515. u predgrađu Haddington (Haddington), Škotska, Knoks je potekao iz porodice škotskih zemljoradnika. Dok je studirao za sveštenika, slušao je propovedi redovnika koji su govorili protiv rasipnog i dokonog života rimokatoličkih biskupa. Za vreme njegova dečastva Luterove knjige su došle i u Škotsku, zajedno sa vestima o novim dešavanjima na kontinentu. Kroz celu svoju poznatu istoriju Škotska je bila religiozna, ali nikada iskreno pobožna. Pročišćavajući oganj duhovnog probuđenja što su ga upalili Franjo Assiski i njegova mala braća u XIII veku, nije čak ni dotakao Škotsku. I tako je bilo sve dok se nije pojavila "truba", kako je Knoks nazivao sam sebe. Škotska je bila uronjena u duhovnu i moralnu tamu koju su osvetljavali samo treperavi plamenovi onih koji su hteli da budu reformatori i donesu korenite promene društvu,

a čija su svetla brzo gašena u mučeničkoj smrti, kroz rimokatoličke dželate.

Višart (George Wishart) je bio jedna takva baklja. Svetleći porukom reformatora sa Kontinenta, primio je mladog propovednika Džona Knoksa da mu postane drug i telohranitelj. Posle čitanja i meditiranja nad 17. glavom Jovanovog evanđelja Knoks je odlučio da stane uz reformatore. Jednog mu je popodneva Višart rekao: "Kardinal Beton (Beaton) će se pobrinuti da ne budem još dugo na ovom svetlu. Džone, ljudi će svejedno i dalje čeznuti za Bogom."

"Ja ću ostati sa vama, učitelju Džordže", rekao je vatreno mladi Knoks. "Ne", odgovorio je stari propovednik. "Jedan život biće dovoljan za žrtvu."

Te je noći Višart uhapšen. Šest nedelja kasnije optužen je u Sv. Andreju zbog jeresi i spaljen je na lomači, dok je rimokatolički kardinal celi prizor posmatrao sa dvorskog prozora.

29. maja je jedna četa škotskih pobunjenika upala u dvorac, i pronašla kardinala u njegovoj sobi bez zaštite. "Ja sam Božji sluga odmazde za vas, gospodine", vikao je Višartov prijatelj Džejms Malvil (James Melville). A zatim je mačem pogubio kardinala. Pobunjenici su brzo preuzeli potpunu kontrolu nad dvorcem Sv. Adreja.

Džonu Knoksu je stigao hitan poziv iz zaposednutog dvorca: "Pridruži nam se kako bi našoj deci koristila tvoja propovedanja, a tebi zaklon ovoga dvorca."

Nedugo nakon što se pridružio pobunjenicima, zatražili su da preuzme na sebe sve javne poslove i dužnosti propovedanja. Džon je na ovo pristao posle mnogih ubeđivanja.

Opsada i bitka za dvorac Sv. Andeja se nastavljala, pošto je kraljčina vojska pokušavala da ga ponovo osvojiti. Knoks je upozoravao pobunjenike: "Vaši vlastiti pokvareni životi ne mogu izbeći Božju osudu. Hvalite se čvrstoćom zidova dvorca, ali oni nisu ništa, nisu tvrdi od ljuške jajeta. Engleska u koju se uzdate za pomoć, vas neće spasiti, nego ćemo svi biti predani u ruke neprijatelja i odvedeni u tuđinu."

Poslednjeg dana u julu dvorac je pao. Knoks i veći deo pobunjenika ukrcani su na francuske

galije kao roblje. Galije su doplovile u Francusku, gde je nekolicina vođa pobune utamničena, dok je Knoks ostavljen da provede strašnu zimu na galiji, na moru.

"Odaj poštovanje misi," tražili su od njega francuski gospodari. Ni bič nadzornika galije, ni sve slabije zdravlje, a ni prljavština života među osuđenima nisu mogli da slome propovednikovu volju i veru.

Dok je Knoks robovao na galiji, Englezi su napali Škotsku. Škotski je parlament pozvao u pomoć francuskog kralja Henrika II. Škoti su ponudili svoju petogodišnju kraljicu, Mariju Stjuart (Stuart), u ženidbenom ugovoru sa Francuzima. Dana 8. avgusta 1549. Francuska je ušla u rat i za manje od godinu dana isterala Engleze iz Škotske.

Knoks, koji je pretekao da će još jednom propovedati u Sv. Andreju, bio je oslobođen u mirovnim pregovorima. Sklonio se u Englesku, gde su ga postavili za kapelana u garnizonskom gradiću Berviku (Berwicku).

Ovde je pod zaštitom engleske zastave izgradio snažnu zajednicu, uprkos neprestanim pobunama, nemirima i neredima. Dvadeset godina kasnije pisao je o miru koji je Bog dao tom neukrotivom gradu, kao o rezultatu "mojega slabog rada."

Knoks je napadao rimokatoličku misu, nazivajući je "gadošću koju je izmislio ljudski mozak, bez ikakve Božije zapovesti." Njegovi naponi, autoritet i iskreno otvoreno propovedanje počeli su da privlače pažnju poglavara nove engleske crkve. Godine 1551. određen je za jednog od kraljevskih kapelana. U toku iduće tri godine burne engleske istorije, kad se revolucija neprekidno pripremala, Knoks je slobodno "trubio" svoja uverenja, ne propuštajući da za grehe osudi bilo moćne, bilo sirote. Kada je umro engleski kralj Edvard VI prestono je nasledila njegova sestra Marija Tudor, koja je bila naklonjena rimskoj crkvi.

"Pobegni pre nego što te spale", molili su Knoksa njegovi zabrinuti prijatelji. Knoks je pobegao u Švajcarsku, ostavljajući svoju verenicu (Marjorie Bowes).

Kada je postao usamljena skitnica u tuđoj zemlji, Knoks je u sebi tugovao za rodom Škotskom i ljubljenom Marjorie. Napisao je nekoliko vatrenih traktata, za koje se nadao da

će kod kuće upaliti iskru duhovnog probuđenja, i održao je savetovanja sa Calvinom i drugim vođama reformacije u Švajcarskoj.

Za svog boravka u Ženevi bio je pozvan da postane sveštenik izbegličke engleske zajednice u Frankfurtu, u Nemačkoj. Knoks je prihvatio poziv i nekoliko meseci tamo služio kao pastor. Onda je dobio pismo od majke svoje zaručnice. "Vrati nam se", molila ga je. Nerado, i pun straha zbog onoga što bi moglo da se desi, napustio je "pećinu svog spokojstva."

Knoks je našao Škotsku pod upravom Marije od Guisea, "katoličke kraljice majke". Njena kćerka Marija, kraljica Škota, se tada školovala u Francuskoj. Narod je bio veoma nespokojan zbog verskog ugnjetavanja, jer od rođenja pa do smrti, rimokatolička crkva je zahtevala godišnju uplatu za mise, koje će se držati za pokojnikovu dušu. Škoti su bili pod petom Rima. Napaćeni seljaci i radnici, šaputali su molitve za reformu i probuđenje. Revolucionari su na tajnim sastancima kovali planove za rušenje vlasti.

Posle svog venčanja sa Marjorije, Knoks se obradovao kada je otkrio da su neki od njegovih starih crkvenih članova još uvek puni vere i nade. "Opazio sam veliku žeđ kod braće koja su danonoćno jecala i uzdisala za hlebom života", pisao je kasnije. Njegov osećaj za misiju je ponovo oživeo. Džon Knoks je počeo opet javno propovedati.

"Ne samo da se odvojimo od idolatrijske papske crkve, već moramo stvoriti vlastitu zajednicu", govorio je svojoj braći. Knoks se sećao Kalvinova dela u Ženevi, gde su zajednice bile snažno međusobno povezane. Bio je uveren, osim u nekim doktrinarnim tačkama, da je to odličan uzor za buduće škotske crkve - zajednice.

Sa takvim duhom, Knoks je započeo smelo organizovanje vernika u zajednice. Susrećući se sa vernicima potajno u njihovim domovima, savetovao i poučavao ih je. Mnogi od najuglednijih škotskih građana dolazili su da slušaju kako propoveda.

Ovako nešto se nije dogodilo od Višartova doba. Rimski biskupi su to primetili i kao što je moglo da se očekuje, pozvali su Knoksa da se pojavi pred njima u dominikanskoj crkvi u Edinburgu.

Knoks je opet na dve godine umakao u Ženevu zajedno sa svojom mladom ženom i njezinom majkom. U oproštajnom pismu savetovao je svojoj škotskoj braći: "Proučavajte Bibliju privatno, u svojim domovima i na nedeljnim sastancima sa braćom. Molite se zajedno za prinčeve, za vladare, sudije, za slobodu i slobodno propovedanje Hristova evanđelja, za okrepu i izbavljenje naše potištene braće."

Ne mogavši da ga uhvate, katolički biskupi su ga osudili i spalili simbolično. Na dvoru je izbio i spor o tome ko bi nasledio Mariju od Guisea, ukoliko bi umrla bez potomstva. Sukobi u kraljevskoj porodici su se još više zakomplikovali starim ženidbenim ugovorom sa Francuskom, a i zbog stava mnogih škotskih rodoljuba koji su na to gledali kao na izdaju. Opet, protestantska stranka je sve više jačala na dvoru, i počela je da zahteva da parlament zakonom ukine ovlašćenja rimokatoličke crkve.

Na sve ovo, kraljica Marija je uzvratila napadom na protestantske propovednike. Preduzeti su radikalni koraci da se državna crkva očisti od protestantskih elemenata. Propovednici su pozivani na sud i zatvarani. Kao odgovor na ovo reformisti su počeli da organizuju svoje snage. Kraljica je sumanuto nastojala da konsoliduje svoju odbranu i sigurnost. Onda, 3. maja 1559. dojurio je glasnik sa vešću od koje joj je sledila krv u žilama: "Džon Knoks se vratio u Škotsku!"

Čovek koga se Marija najviše plašila zaista je dan pre došao u Edenburg. Za manje od mesec on je propovedao ispred crkve u Sv. Andreju.

Osam nedelja kasnije 6000 pristalica reformacije umarširalo je u Edenburg sa kraljevim sinom i tri grofa na čelu svake kolone. Nezadovoljni reformatori, su se - kako je marš trajao - brojčano se sve više i više povećavali. Za sobom su stavljali opustošene i spaljene katoličke samostane a na ulicama gradova su ležali porazbijani kipovi svetaca. Grupe pobunjenika su se okupljale širom Škotske. Predugo su se potlačeni Škoti "kuvali u kraljičinom loncu mučenja i tlačenja". Knoksov dolazak naglo je otvorio taj poklopac, te je neobuzdani narodni ustanak preplavio zemlju. Revolucija, koju je Knoks očekivao, došla je u punom sjaju, iako on nije činio i opravdavao počinjena nasilja.

Kraljica Marija je bila primorana da pregovara sa ustanicima. "Položićemo oružje, ukoliko se

francuske trupe povuku iz Škotske, a nama se da puna verska sloboda", tražili su od nje ustanici.

Marija je to licemerno prihvatila, ali i usloвила: "Gde god moji dvorjani budu u Škotskoj, mora im se služiti misa." Pobunjenici su oklevali, ali su konačno potpisali primirje. Francuzi su ipak upali da spase kraljicu i porazili su pobunjenike. Plamen slobode je ponovo bio ugašen.

Posle smrti kraljice Marije od Guisea, snage novokrunisane engleske kraljice Elizabete poduprele su škotske pobunjenike, pa su zajedno iznudili pregovore. Pobunjenici nisu bili raspoloženi da prihvate mladu Mariju, kraljicu Škota, koja je živela na francuskom dvoru. Englezi su to podržali i iznudili da vlast Škotske bude dodeljena narodu zemlje.

Avgusta 1560. škotsko upravno telo pozvalo je protestante da iznesu "Priznanje vere", koje su sastavili Knoks i još trojica. Tome je hitno udovoljeno. Nedelju dana kasnije parlament je ukinuo papin autoritet i idolopokloničke kipove, a bila je ustanovljena i kazna za one koji budu održavali ili pohađali misu.

Narednog decembra sastala se opšta skupština škotskih slobodnih crkava i izradila plan crkvene uprave i izdržavanja. Džona Knoksa proglašavaju za glavnog autora toga "Pravilnika", koji je sadržao propise da sveštenike i starešine bira sama zajednica (narod), propise o poučavanju mladih i neukih, kao i o brizi crkve za sirotinju. Ravnajući se po tome, nove crkvene zajednice su počele da niču i u najudaljenijim selima Škotske.

Međutim, za Džona Knoksa nije bilo odmora. Marija, kraljica Škota, revnosna katolkinja, vratila se iz Francuske i zahtevala svoje prestolje. Kad je naredila da se služi misa u njenom domu, Džon Knoks se tome protivio. Pozvala ga je u audijenciju.

"Smatraš li, da se podanici smu opirati svojim vladarima?", pitala je ledeno, posmatrajući izmoždenog, crnobradog reformatora.

Propovednik je mirno odvratio: "Da, ako njihovi vladaoci prekorače granice, gospođo, može im se odupreti, pa čak ih i ukloniti."

"Čini mi se da će moji podanici poslušati tebe, a ne mene"

"Ne, vaše veličanstvo", odvratio je Knoks. "Svi bi trebalo da slušaju Boga i Njegovu Crkvu."

"Branicu rimsku crkvu, jer je smatram pravom i jedinom Božjom crkvom", rekla je sevajući besno očima.

Knoks je svojim uobičajenim iskrenim načinom odgovorio: "Rimska crkva je bludnica." Misleći pri tome na 17. poglavlje iz Otkrivenja.

Pa, ipak na odlasku je Knoks kraljici rekao: "Želim da budete blagoslovljeni u Škotskoj, kao što je bila Devora u Izrailju."

Godine 1565. Marija, kraljica Škota, udala se za svog bratića, katolika Henrija Darnleja. Pojačala je svoju moć u vlasti, pa su neki protestantski lordovi morali pobeći u izgnanstvo. "Džon Knoks se mora okaniti propovedanja", naredila je.

Knoks je zato opet otišao u Englesku, gde su mu se školovala dva sina. Međutim, ubrzo se dogodila tragedija na dvoru. Nakon nekog skandala ubijen je Darnlej, kraljičin muž. Kraljica se udala za svoga ljubavnika Bothvela, a posle toga su je se dokopali pobunjenici i zatvorili je.

Vatreni Knoks se vratio 1567. da stane na čelo zemlje koja je bila u velikoj krizi i da održi propoved pri krunisanju novog maloletnog kralja Škotske.

Marija, kraljica Škota, uspela je da pobegne, ali samo na kratko, bi je opet uhvatili i utamničili u Engleskoj, gde je na kraju i umrla, 1570. Ubijen je i novi škotski kralj a građanski rat je buknuo iznova. Te iste godine 70000 francuskih protestanata pobijeno je od strane rimokatolika u Vrtolomejskoj noći u Francuskoj. Knoks je javno žigosao ta masovna ubistva.

Posle ozbiljne bolesti srca, prijatelji su Knoksa savetovali da se povuče radi odmora u Sv. Andreju. Tamo je napisao svoje poslednje reči: "Koliko se svet izmučio mnome, toliko sam se i ja njime." Potpisao se ovako: "Džon Knoks, umornom rukom i radosnim srcem." Džon Knoks je umro 1572. godine.

Tako je živio i umro vatreni propovednik, državnik i revolucionar. Njemu, više negoli ikom drugom čoveku, Škotska duguje postojanje svog evanđeoskog nasleđa i tradiciju verske slobode. Žigosan od kraljeva kao razbojnik i

jeretik, uvažavan kod uticajnih lordova i omiljen kod svoje škotske braće, Džon Knoks je u svoje vreme počeo od Škotske da stvara bedem reformisane hrišćanske vere. ◀

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

misaone refleksije

SIRIJSKA PESMA ZA DUHOVE

Ovo je jedna veoma stara bogoslužbena pesma o Svetom Duhu, koja pripada riznici jedne verske zajednice u Indiji koja sebe naziva "sirijska pravoslavna crkva Indije".

Duše Sveti, utešitelju,
Ti daješ svetost svome narodu
i svako bogoslužjenje usavršavaš.
Tobom postajemo sveštenici
i Tobom se naše krštenje u puninu uvodi.
Ti osvećuješ pričesne darove
i javljaš da su nam gresi oprošteni.
Ti rasvetljavaš tamne dubine
i skriveno na javnost iznosiš;
budućnost nam Ti objavljuješ i čuda
činiš da se dogode.

Duše Sveti, Duše živog Boga,
Ti u posed što hoćeš uzimaš, a Tebe
niko zaposesti ne može;
Ti sve usavršavaš,
a Tebi usavršavanje nije potrebno;
Ti svima o svemu govoriš, a Tebe niko
izraziti ne ume;
Ti posvećenje daješ,
a Tebe niko ne posvećuje;
Ti božanskim Bićem prožimaš, a Ti, nit
si prožiman, nit si prožet.

Duše Sveti, životodavče,
Ti iz sebe svagda novi život crpiš.
Ti deluješ iz savršenstva sopstvene
moći,
posredstvom sopstvene sile Ti si
ispunjen silom,
posredstvom sopstvene slave Ti si
ispunjen slavom,
posredstvom sopstvene visine Ti si

ustoličen visoko
Ti si svetlost i Ti nam svetlost poklanjaš,
Ti si bogat milošću i ona iz Tebe izvire,
Ti si bogat jasnošću i Ti pouzdano
vodiš.

Duše Sveti, zastupniče,
mesto Hrista, Sina Božijeg, došao si Ti,
u Tebi je istina, u Tebi je mudrost,
u Tebi je razum, u Tebi je znanje,
Ti nas učiš poznavanju Boga,
Ti nas učiš poštovanju Boga,
Ti nas učiš istinitom bogoslužjenju.
Ti sebi gradiš hram nerukotvoreni,
Ti gradiš hramove u nama i među nama,
Ti sve svoje težnje ispunjavaš,
a težiš svemu što teži ispunjenju.
Ti daješ, te svako može biti obdaren,
Ti tešiš, uzvisuješ i velika dela činiš,
Ti si nedeljiv, Ti si neshvatljiv,
Ti ljubiš ljude,
Ti nadahnjuješ proroke,
Ti šalješ apostole,
Ti osposobljavaš mučenike,
Ti ukrašavaš crkvu,
Ti učiš njene učitelje,
Ti daješ mudrost,
Ti obasipaš milošću.

Duše Sveti, svemoćni Gospode,
Tobom Oca upoznajemo i Tobom u Sina
verujemo
Ocu i Sinu i Tebi mi se klanjamo.
Ti si iste samobitnosti i iste suštine sa
Ocem,
Ti si iste samobitnosti i iste suštine sa
Sinom,
nisi stvoren iako stvaraš,
niti rađaš, niti si rađao,
niti si rođen, niti si se rađao,
niti si na sebe telo uzimao;
nisi manji ni veći od Oca, nisi manji ni
veći od Sina;
nisi mlađi ni stariji od Oca, nisi mlađi ni
stariji od Sina;
u svemu si kao Bog, jer ti Bog i jesi.

Pred Tobom smo skrušeni i slomljeni,
ponizno Te molimo
za Tvoju neograničenu i preobilnu
milost;
obnovi u nama
Tvoje božanske darove
i naše božanske obdarenosti;
sidi na nas
kao što si sišao na svoje svete učenike;
udeli nam Tvoje nebeske darove;

ispuni nas Tvojom Božanskom
mudrošću i poznavanjem Tvojih
Božanskih tajni, učini nas stanovima
Tvog svetog prisustva;
popravi nas milošću Tvojom, jer se ona
izliva na svako telo;
obogati nas bogatstvima darova Tvojih,
prosvetli nas darovima Tvoje svetlosti;
pokloni nam milost
da za Tebe živimo i za Tebe umremo,
i da Ti se klanjamo u slavi i svetosti.

O Bože, Duše, svetinjo svetih,
daj da Tobom i s Tobom
preuzvišenome Ocu, od koga Ti
proishodiš,
i proslavljenome Sinu, preko koga Ti
deluješ,
proslavljanje i čast prinosimo
sada i u sve veke.

Amin. Aliluja!

PREDSEDNIČKO KRŠTENJE **Friday Fax 2005 Issue 15, 15 April**

"Predsednik Zambije je javno priznao svoju veru u Gospoda Isusa Hrista i krstio se u vodi", izveštava južno baptistička misija. Na krštenju je prisustvovalo na stotine gostiju iz javnog i političkog života, kao i više domaćih i stranih propovednika. Dok je predsednik Levi Mvanavasa (Levy Mwanawasa) izlazio iz bazena za krštenje, bio je praćen burnim aplauzom svih prisutnih u Baptističkoj crkvi u Lusaki.

Neki misionari veruju da je ovo predsedničko krštenje poseban Božiji znak, i da Bog počinje da blagosilja ovu naciju. Prema izveštajima od prošle godine, osnovano je 116 novih baptističkih crkava, te danas ih ima oko 985 i oko 124 misijske stanice. Izvor: International Mission Board, www.imb.org.

BOG SVEŽEG VOĆA **Friday Fax 2005 Issue 14, 8 April**

Svakom detetu trebaju vitamini, uključujući i 450 siročića koja žive u sirotištu Lillian Trašer (Lillian Trasher Orphanage, Asuit) u Asuitu, južni Egipat. Čak i u zemljoradničkoj zemlji kao što je Egipat, voće bogato vitaminima može nekad da bude veoma skupo za ljude sa prosečnom platom. Ljudi koji su radili u domu

sa siročićima su molili da se Bog na svoj čudnovat način pobrine za potrebe njihovih malih štićenika. Oni često praktikuju ovakve molitve i mnogo puta je Bog odgovarao na njih. Jedne nedelje je jedan čovek u sebi čuo glas koji mu je govorio da treba da pomogne sirotište. "Kako?" pitao se, i opet začu glas koji mu naloži: "Kupi za njih 300 kg voća, danas!" On je tako i učinio, i poneo je voće u sirotište. Siročići su uživali 300 kg ukusnog i slatkog voća, iako je osoblje molilo od Boga za samo skromnih 50 kg... Izvor: Ziel 19.

SionT InBox

Draga braco i sestre

drago mi je da mogu i na ovaj način biti u "kontaktu sa vama". Iako se ne poznajemo zelim vam zahvaliti na vašem trudu i nadam se da ćete i dalje raditi na sirenju Radosne vijesti. Zelim vas ohrabriti i poželjeti vam još više svjedocanstava nanovo rođenih osoba.

Pozdravlja vas iz pro hladnog Splita Vasa sestra Diana <))><

Smešna strana...

GEOGRAFIJA

Mala devojčica je dotrčala svojoj majci sa željom da odmah idu u crkvu da se mole. "Čemu tolika žurba, šta je to toliko važno, da se za to moramo odmah moliti?" Devojčica odgovori: "Pa, tražićemo od Boga da glavni grad amerike bude Nju Jork, i da ima samo tri kontinenta: Severna Amerika, Južna Amerika i Afrika." Reci mi, zašto da se molimo za to? Upita majka. "Zato, što sam ja danas u školi na testu iz geografije upravo tako odgovorila!"

RAZMIŠLJANJA NA GLAS...

☺ Mnogi hoće da služe Bogu, ali samo kao savetodavci.

☺ Ljudi su čudni... Žele pročelje na gozbi, vožnju samom sredinom puta i začelje u crkvi.

☺ Fraza koja garantovano budi pospanu crkvu: "I na kraju propovedi..."

☺ Prestani da zanovetaš o stanju svoje crkve; da je savršena ne bi ni mogao da budeš u njoj.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>